

Marius
van Bruggen

Het Monster
van Arnhem

Marius van Bruggen

Het Monster van Arnhem

© 2023 Marius van Bruggen

Synopsis

Eduard Speer lijdt aan slapeloosheid. Als hij daarom op een warme aprilnacht besluit langs het bos te wandelen, ontmoet hij Alina, een professionele monsterjager. Ze neemt Eduard onder haar hoede en leert hem het vak. Samen vormen ze een bijna onverslaanbaar duo. Bijna...

Het Monster van Arnhem

Memoires van Eduard Speer

Ik weet niet meer welke dag het is. Waarschijnlijk zit ik hier al een paar maanden. Hoe laat het is weet ik ook niet, maar hoog in de grotwand zit een opening en ik zie dat het schemerig wordt. De dagen verstrijken hier langzaam. Ik heb net achter een steen mijn tas gevonden. Lag die daar de hele tijd al...? Misschien is hij er neergelegd. Hij was in elk geval bijna helemaal leeg.

De krant zat er nog wel in. Ik pak hem erbij en lees opnieuw de grote letters op de voorpagina: 'Monster van Arnhem slaat weer toe.' Ik zucht. We hadden het toch moeten vertellen. Dan hadden ze misschien op tijd beseft welk gevaar ons te wachten stond. Dan hadden ze geweten dat het niet één monster is, maar een complete invasie. Dan had ik nu niet op deze Godvergeten plek gezeten.

In de tas vond ik ook mijn notitieblok en een pen, en ik heb besloten mijn memoires te schrijven. Ik weet niet of mijn verhaal ooit zijn weg naar een medestander gaat vinden, maar elke kleine kans dat ik iemand zou kunnen helpen om ons werk af te maken, moet ik aangrijpen. Buiten de grot hoor ik de monsters lopen. Ik weet niet hoeveel tijd ik nog heb.

De eerste keer dat ik eentje zag, was tijdens een warme nacht in april. Ik kon weer eens niet slapen en besloot een wandeling te maken langs het bos. Ik nam een route die ik goed ken en daardoor had ik al snel door dat er iets niet in de haak was. De gebruikelijke geluiden van dat tijdstip waren afwezig. Geen getjirp van krekels, geen gekwaak van kikkers, zelfs geen oehoe van de normaal zo luidruchtige uil. Ik vroeg me af of er misschien een roofdier rondliep, zoals een loslopende hond of misschien zelfs een wolf, maar toen zag ik uit het bos enkele lichtschijnselen komen. Ze verschenen en verdwenen in onregelmatige, korte pulsen. Ik had geen idee waar die

vandaan kwamen en besloot een kijkje te nemen. Voor de zekerheid vermeid ik het pad en liep stilletjes tussen de bomen door. Na enkele minuten hoorde ik krakende en grommende geluiden. Ik arriveerde bij de bron en keek vanachter een boom een dalletje in. Wat ik daar zag, deed mijn lichaam trillen en mijn hart op hol slaan.

In het bos was een grote scheur te zien. Niet in een boom of in de grond, maar in de lucht, vlak boven de grond. De lichtschijnselen waren bliksemschichtjes die uit de scheur kwamen.

Wat ook uit de scheur kwam, was een monster dat zelfs het uiterste bereik van mijn verbeelding te boven ging. Ik ga proberen het te omschrijven, al denk ik niet dat woorden recht kunnen doen aan het gevoel van afgrijzen dat ik ervoer. Zijn lichaam was een grote, grijze massa, breed aan de bovenkant en smaller richting de achterzijde. Hij had scherpe klauwen aan een tweetal pezige poten, met ringen erop zoals inktvissen aan hun tentakels hebben. Een derde poot wrong zich net door de scheur. De huid van het wezen stond niet strak, maar hing als een paar doeken om zijn lichaam, en tussen de plooien lekte een soort witte pus. Zijn kop was niet meer dan een verlenging van dat lichaam, zonder ogen of oren, maar met een opening aan de voorzijde waarvan ik maar aannam dat het zijn bek was.

Het wezen was iets te groot voor het gat en terwijl het zich er doorheen probeerde te wurmen, gaf het een hoge en luide krijs. Zelfs op de afstand waar ik mij bevond, rook ik in zijn adem de rotte geur van dood.

Kennelijk had ik niet door dat ik te hard op een tak leunde, want ineens brak die af. Ik viel op mijn knieën en de dikke tak stuiterde het dal in. Het monster stopte met krijsen en keek mijn kant op. Direct daarop bewoog het zich naar mij toe. Verstijfd van angst keek ik hoe het zich verder en verder uit het gat en in mijn richting wurmde. Plotseling werd ik vastgepakt. Ik slaakte een gil. Het was echter niet het monster dat mijn arm vasthield, maar een jonge vrouw met zwart haar. Dat was mijn ontmoeting met Alina.

‘Rennen!’ zei ze en ze gaf zo’n harde ruk aan mijn bovenarm dat ik uit mijn verlamming raakte en weer in staat was om op te staan. Ze liet me los en sprintte

voor mij uit richting de stad. Zo snel als ik kon rende ik achter haar aan, springend over liggende boomstammen en bukkend voor laaghangende takken, net zo lang tot we bij de rand van het bos kwamen. Het geluid van het monster raakte verder en verder op de achtergrond en ik kreeg de indruk dat het ons niet gevolgd was.

Eenmaal buiten het bos stopte Alina echter niet. Ze rende door de woonwijk en sloeg een paadje tussen twee rijen woningen in. Ik volgde haar en zag in het licht van een lantaarnpaal dat ze door het raam van een schuur naar binnen probeerde te kijken. Ik liep op haar af.

‘Hé!’ siste ik.

Ze antwoordde niet, maar liep naar een andere schuur en tuurde ook daar door het raam. Ik ging naast haar staan.

‘Hé!’ herhaalde ik, op luidere toon.

‘Hé,’ antwoordde ze, zonder me aan te kijken. Ik wachtte, maar meer respons kreeg ik kennelijk niet. Ze leek iets te zoeken.

‘Wat was dat voor ding?’ vroeg ik.

‘Een Nuxorgh,’ zei ze en ze liep naar de volgende schuur.

Ik wist niet wat me meer verbaasde, dat er een naam voor dit wezen bestond of dat zij wist wat die naam was.

‘Wat is een Nuxorgh?’

‘Een interdimensionale parasiet.’

Ik staarde haar aan. ‘Wat is een interdimensionale parasiet?’

‘Een parasiet die tussen dimensies leeft.’

Alina draaide zich om, keek me kort aan met indringende, diepbruine ogen en liep toen naar weer een volgende schuur.

‘Onze dimensie wordt oud,’ vervolgde ze, ‘en zoals oude huizen kakkerlakken en ander ongedierte aantrekken, zo trekt onze dimensie interdimensionale parasieten aan. Ze vinden gaten in de wanden van onze realiteit en kruipen naar binnen. Dat portaal dat je net zag, is daar een voorbeeld van.’

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde te bedenken welke van de honderden vragen die ik had, ik als eerst wilde stellen.

‘Waarom?’ besloot ik. ‘Wat komen ze doen?’

‘Dat vraag ik me ook nog steeds af,’ zuchtte Alina. ‘Ze lijken doelgericht hier naartoe te komen. Hun aanvallen komen op het eerste gezicht chaotisch over, met de dood en het verderf dat ze zaaien, maar dat is het niet. Ze hebben een methodiek. Wat die methodiek precies is weet ik nog niet, maar ze verschijnen telkens op dezelfde locaties.’ Ze verplaatste haar blik weer in mijn richting, maar staarde meer de diepte in dan dat ze me echt aankeek. ‘Ik heb het gevoel dat ze een bepaalde voldoening halen uit de paniek die hier ontstaat. Alsof ze zich daarmee voeden... Snap je?’

Ik snapte er niets van, maar ze sprak zonder mijn antwoord af te wachten verder.

‘Soms sleuren ze mensen mee naar hun eigen dimensie. Waarom weet ik niet en ik hoop er ook niet achter te komen. Het enige dat ik wel weet, is dat als je eenmaal door die scheur verdwijnt, je niet meer terugkomt.’

Ze draaide haar hoofd terug, tuurde nog eens goed door het raam, knikte, deed haar rugzak af voor de schuurdeur, en haalde er een setje *lockpicks* uit. Nieuwsgierig keek ik hoe ze in het sleutelgat begon te wroeten.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg ik.

‘We hebben een wapen nodig.’

Het slot klikte open. Ze duwde de deurklink omlaag, stapte de schuur in, kwam weer tevoorschijn met een bijl in haar hand en liep in snelle pas richting het bos. Tot mijn eigen verbazing liep ik achter haar aan.

‘Je bent toch niet van plan dat monster te doden?’ vroeg ik.

‘Noop,’ antwoordde ze en ze duwde de bijl in mijn hand. ‘Dat ga jij doen.’

‘Ik?’ zei ik en bleef staan. ‘Hoe bedoel je, ik?!’

Ze antwoordde niet, maar liep zonder enige blijk van twijfel verder. Ze bewoog zo overtuigend, dat ik bijna automatisch weer achter haar aan liep.

‘En hoe precies verwacht je dat ik dat doe?’

‘Simpel, je pakt die bijl bij de lange houten kant en plant de scherpe metalen kant zo hard als je kunt in de Nuxorgth.’

‘Ohhh, ok, nou, zo gepiept toch? Met een beetje geluk zijn we op tijd thuis,’ antwoordde ik.

Alina negeerde mijn cynische toon. ‘Zodra een interdimensionaal wezen onze dimensie betreedt,’ zei ze, ‘wordt het onderworpen aan de natuurwetten van onze dimensie. De meeste althans.’

‘Dus...’

‘Dus als je maar hard genoeg op ze inslaat, gaan ze vanzelf kapot.’ Ze keek mijn kant op. ‘Tenzij je liever hebt dat ik hem te lijf ga en dat jij het portaal sluit?’

Ik zweeg en dat leek ze als voldoende antwoord te beschouwen.

We naderden de bosrand. Verderop zag ik de lichtflitsen weer. Terwijl we tussen de bomen door die kant op liepen, voelde ik een knoop in mijn maag, maar stiekem, moest ik toegeven, ook een beetje opwinding. Wat hier gebeurde was bizar en surrealistisch. Als ik de Nuxorgth niet zelf gezien had, had ik waarschijnlijk niet eens geloofd dat hij echt was. Maar ik had hem gezien, en dat ik hem samen met deze mysterieuze vrouw te lijf ging, was zonder twijfel het spannendste dat me ooit overkomen was.

De krakende en grommende geluiden werden steeds luider en net als mijn metgezel ging ik lager bij de grond zitten. We slopen naar voren en keken het dalletje in, waar de Nuxorgth zich nog steeds door de nauwe opening naar onze dimensie probeerde te wroeten.

‘Ik ga zo naar beneden en benader hem van voren,’ zei Alina zonder haar ogen van het monster af te halen. ‘Jij komt van de andere kant en valt hem aan. Ik geef géén teken, oké? En niet teveel nadenken. Zodra je dicht genoeg bij hem bent, pak je die bijl en sla je hem zo hard als je kunt de verdoemenis in.’

Ze maakte aanstalten om weg te lopen, maar ik hield haar toch nog even tegen.

‘Moeten we de politie niet bellen?’ vroeg ik.

Een hint van vermaak verscheen in haar gezicht. 'En wat zou je ze willen vertellen?'

Zonder te antwoorden liet ik haar schouder los en ze liep weg. Ik keek haar kort na en liep toen zelf langs de bomenrij de andere kant op.

Zodra ik achter de Nuxorgth was, sloop ik naar beneden. Vanaf deze kant gezien was het portaal een grote flitsende lichtbol. Dit zorgde voor een onvoorzien probleem. Hoe dichterbij ik kwam, hoe meer last ik kreeg van het felle licht en hoe moeilijker het werd om te zien waar ik liep. Bovendien sloeg mijn hart zo hevig, dat ik hem bijna over het geluid van de Nuxorgth kon horen. Mijn rechterhand hield de bijl vast, mijn linkerhand hield ik ter afscherming van het licht voor mijn gezicht, en zo stapte ik naar voren. Ik was er bijna. Mijn ogen knepen samen en ik pakte de bijl met twee handen vast. Voorbij het portaal zag ik de contouren van het monster. Hij was een stuk groter was dan hij van een afstand geleken had. Ik kon nog maar net over hem heen kijken. Er klonk een stem. Alina riep iets wat ik niet kon verstaan en de Nuxorgth bewoog in haar richting. Ik verstevigde mijn grip op de bijl, hief hem boven mijn hoofd, haalde uit naar zijn rug... en miste.

Mijn lichaam werd koud. Mijn handen daarentegen, werden klam. Ik had nooit eerder met een bijl gewerkt en de afstand tot het monster volledig verkeerd ingeschat. Zijn schouder had ik nog net geschampt, maar verder sloeg ik zo goed als naast zijn lichaam en richtte nagenoeg geen enkele schade aan. De Nuxorgth draaide zich om en gaf een brul die meurde naar rot vlees. Met een ferme klap sloeg hij de bijl uit mijn handen en vloog me vervolgens met zijn beide voorpoten aan. Hij had me ook te pakken gehad, als hij niet nog steeds vastgezet had in het smalle portaal naar zijn eigen dimensie. Zijn poten misten me op een haar na en ik griste de bijl van de grond. Opnieuw haalde ik uit, vastbesloten om hem ergens te raken. De scherpe zijde ging door de dichtstbijzijnde poot. Het monster slaakte een krijs en met zijn andere voorpoot probeerde hij terug te krabbelen. Vanuit mijn ooghoek zag ik beweging. Het was Alina, die op ons af liep met een boek in haar handen. Met luide stem sprak ze in een taal die ik niet verstond:

‘Pel’ih Nuxorgth ag Sl’thuo ej! Pel’ih Nuxorgth ag Sl’thuo ej!’

De Nuxorgth krabbelde nog heviger terug, maar het portaal sloot zich in een snelle, concentrische beweging, zoals het diafragma van een camera. Het deel van het monster dat zich nog aan onze zijde bevond, werd van de rest van zijn lichaam afgescheurd en viel op de grond. Hij bewoog niet meer. Het monster was verslagen.

Ik had niet gedacht dat het mogelijk was, maar de geur van zijn ingewanden was nog tien keer erger dan wat uit zijn bek gekomen was. Alleen de adrenaline die door mijn lichaam gierde, kon voorkomen dat ik over mijn nek ging. De Nuxorgth was echter dood en de jonge vrouw met het zwarte haar kwam naast me staan.

‘Niet slecht,’ zei ze terwijl ze naar de afgehakte voorpoot keek. ‘Voor een eerste keer dan.’ Ze grijnsde. ‘Ik ben Alina.’

‘Ehm... Eduard,’ antwoordde ik.

Mijn blik verplaatste van haar naar het halve kadaver van de Nuxorgth.

‘Wat doen we nu m-?’ begon ik, maar voordat ik mijn zin kon afmaken begon de witte pus tussen de huidplooiën van het monster te borrelen. De dode Nuxorgth zakte als een pudding in elkaar en loste langzaam op. Verschrikt stapte ik naar achteren en keek naar Alina, maar zij leek niet onder de indruk. Ze keek rustig hoe alle lichaamsdelen steeds platter werden en uit elkaar vielen, tot er alleen nog een enorme vlek witte drab lag, die geleidelijk donker werd. Wat uiteindelijk overbleef, was niets meer dan een natte, bruine vlek op de aarde.

Alina knikte tevreden, draaide naar mij en sloeg haar armen over elkaar. ‘Weet je, ik ben onder de indruk. De meeste mensen worden gillend gek als ze in aanraking komen met kosmische wezens, maar jij lijkt er goed mee om te gaan.’

Ik keek van haar naar de bruine vlek en weer terug, en lachte wat ongemakkelijk.

Alina kwam voor me staan. ‘Ik ga er niet omheen draaien, Eduard, deze Nuxorgth was niet de eerste indringer en zeker niet de laatste die we kunnen verwachten. We hebben een boel werk te doen als we de aarde willen redden en we zouden je goed kunnen gebruiken.’

‘We?’ vroeg ik. ‘Wie zijn we?’

‘Dat vertel ik je thuis,’ antwoordde ze en liep weg.

Ik volgde Alina het bos uit en ging naast haar in een oude VW Polo zitten. Waarom ik dat deed, weet ik niet helemaal. Ik kende haar tenslotte niet en het was overduidelijk niet een bijzonder veilige keus om in haar buurt te blijven. Mogelijk werd ik overtuigd door haar zelfverzekerde persoonlijkheid. Ze was bovendien onwijs aantrekkelijk. Maar misschien is dit ook gewoon wat mensen doen, als ze net met iemand een interdimensionaal monster hebben gedood.

Alina startte de auto en na een korte rit door Arnhem stapten we uit voor een flat in Malburgen. Ze liep voor me uit haar kleine appartement in en nam plaats achter een bureau. Uit haar binnenzak haalde ze een klein boekje en maakte notities. Ik keek ondertussen rond. Ze bezat niet veel. Op de hoek van Alina’s bureau zag ik een spiegel met geïntegreerde verlichting. Tegen de muur stond een kast met enkele oude boeken en in de hoek een eenpersoonsbed met wollen dekens.

Het meest opvallend was haar wapenarsenaal. Aan de muur, naast een wereldkaart, hingen onder meer een bijl, een zwaard en een kruisboog. Ik ging dichterbij staan en bestudeerde de kaart. Er staken enkele punaises in, met name in grote steden als Londen, Parijs, Boston en Buenos Aires, maar ook in Arnhem.

‘Dat zijn hotspots,’ zei Alina, die bij me kwam staan, ‘plekken waar de grenzen met andere dimensies op hun zwakst zijn.’

‘In Arnhem ook?’

‘Jup. We weten niet precies waarom, maar het is al jaren zo. De eerste berichten van mogelijke portalen in deze stad stammen al uit de tweede wereldoorlog. Weet je wie John Frost was?’

‘Die Britse legerofficier die Arnhem probeerde te bevrijden?’

‘Juist. Na zijn dood werd zijn dagboek gevonden. Daarin stond een passage over vreemde lichtflitsen en geluiden die hij waarnam na gevechten, maar die niet van tankvuur afkomstig waren. Hij zag en hoorde het vooral in de nacht, als de wanhoop onder de troepen het hoogst was. Vlak voordat de Duitsers hem gevangen namen,

zag hij zelfs een *“creature.”* Alina maakte aanhalingstekens met haar wijs- en middelvingers. ‘Zelf schreef hij dat toe aan hallucinaties, doordat hij op dat moment al ernstig gewond was, maar wij vermoeden dat het geen waanbeelden waren. We denken dat de bombardementen van toen de interdimensionale grenzen beschadigd hebben.’

‘Wie zijn “we?”’ vroeg ik, voor de tweede keer deze avond.

“We” zijn de Orde van Alhazred, een groep die getraind is in het opsporen van portalen en het bestrijden van de wezens die er doorheen komen. Onze leden zijn actief over de hele wereld, maar vooral op de plekken waar de grenzen met andere dimensies op hun zwakst zijn. We hadden een grote divisie in Arnhem, maar veel van onze leden zijn gesneuveld of hebben moeten uitwijken naar andere steden.’ Alina staarde naar de kaart. ‘Met het toenemende geweld in de wereld moet ik steeds meer punaises prikken en heb ik steeds minder back-up hier. Dat is ook de reden dat ik je hier heb uitgenodigd. Ik wil je vr-’

‘Ik doe mee,’ onderbrak ik haar.

Alina keek verrast. Ik wist opnieuw niet waarom ik haar zo gewillig volgde, maar dit keer besepte ik wel dat het niet alleen met haar te maken had. Mijn hele leven al heb ik het gevoel gehad dat ik bestemd ben voor iets groters, dat ik meer ben dan alleen een verkoper van vloerbedekking. Waarschijnlijk herkennen veel mensen zich in dat gevoel, maar niet iedereen ervaart het zo sterk als ik en niet iedereen krijgt op een dag de kans om de wereld te redden. Ik had geen enkele twijfel meer.

Ik verwachtte dat Alina zou vragen of ik het wel zeker wist, en dat ze me op de risico’s zou wijzen, maar ze glimlachte alleen en knikte. ‘Super.’

Ze liep richting het bureau en begon in een lade te rommelen. ‘We gaan zo direct weer op pad. Ik heb een adres waar een beginnend portaal zit. Maar eerst moet jij nog een noodpil hebben.’

Ze draaide zich om en stak haar handen naar voren. Er lagen drie voorwerpen: een injectiespuit, een tang en een witte capsule. Niet-begrijpend keek ik haar aan.

‘Wat je moet beseffen voor je hier aan begint,’ zei Alina, ‘is dat het levensgevaarlijk is. En ik heb het niet over gewoon levensgevaarlijk. Zoals ik al eerder zei, zijn meerdere mensen, ook leden van de Orde, al naar andere dimensies gesleept. Wat daar gebeurt weten we niet, maar de meeste theorieën wijzen erop dat het verschrikkelijk is. Die mensen ondergaan mogelijk martelingen, helse pijnen, en het ergste is dat de wetten van tijd en ruimte daar anders kunnen zijn. Misschien worden ze niet ouder en sterven ze niet, ook niet aan honger of dorst. Het kan tot in de eeuwigheid duren. Om dat lot te vermijden, krijgen alle leden zo’n pil.’ Ze hield de capsule omhoog. ‘Hierin zit kaliumcyanide, beter bekend als-’

‘Cyaankali,’ vulde ik in. ‘De zelfmoordpil.’

‘Juist. Wat jij zo mag doen, is een van je kiezen trek-’

‘Sorry, wat?’ onderbrak ik haar opnieuw, maar dit keer negeerde ze me.

‘-trekken en deze capsule in de opening klemmen. Als je ooit op het punt staat naar een andere dimensie te verdwijnen, peuter je die capsule uit je kies en bijt je er hard op. Zodra de vloeistof vrijkomt, ga je neer en word je nooit weer wakker.’

‘Wacht effe. Je wil dat ik een van mijn kiezen trek en daar een dodelijke pil in bewaar, heb ik dat goed?’

‘Jup.’

Even was ik stil. ‘Je maakt een geintje, toch?’

‘Noop.’

‘En wat als ik die capsule per ongeluk inslik?’

‘Geeft niks, het zit goed verpakt in hard plastic. Die komt vanzelf weer naar buiten en is nog prima bruikbaar. Al zou ik hem dan eerst even schoonmaken.’ Alina grijnsde. ‘Het is niets nieuws, Amerikaanse en Russische spionnen gebruiken ze al jaren. En je hoeft het van mij niet te doen, maar denk aan wat ik gezegd heb: je krijgt er spijt van als je het niet doet.’

Ik staaarde haar nog korte tijd aan, maar ging uiteindelijk akkoord. Het is ten slotte niet zomaar een baan, monsterjager in de Orde van Alhazred. Je moet doen wat nodig is.

Alina zette me aan haar bureau voor de spiegel met ingebouwde verlichting. Ze legde uit dat ik het beste de laatste kies linksonder in mijn kaak kon gebruiken. Niet omdat die het best misbaar is, maar als je rechtshandig bent, kun je daar het makkelijkst bij, en je onderkaak is gemakkelijker te zien dan je bovenkaak.

‘Waar heb je die spullen vandaan?’ vroeg ik, toen ze me de injectiespuit met verdoving gaf.

‘Gestolen,’ antwoordde ze.

Ik keek naar de lange naald. ‘Wil jij dit niet voor me doen?’

‘Nee,’ lachte Alina, ‘ik ben geen tandarts. Als je het zelf doet, voel je het beste aan wat goed gaat en wat niet.’

Ze gaf me enkele aanwijzingen en uiteindelijk bleek het niet zo moeilijk. Door de injectie begonnen mijn ogen te tranen, maar zonder enige pijn te voelen wrikte ik daarna de kies eruit en zette de capsule in de plaats. Het bloedde stevig, maar als ik er een paar katoenen gaasjes tegenaan klemde, zou dat volgens Alina vrij snel ophouden. Ik stond op en toen ik me omdraaide, wierp ze me een kruisboog toe. ‘Let’s go!’

We reden in Alina’s oude Polo Arnhem uit. Ze parkeerde even later in een straat met oudere, vervallen huizen, net buiten het centrum. Samen slopen we naar een van de panden, waar Alina met haar *lockpicks* in het slot begon te peuteren.

‘Wie woont hier?’ fluisterde ik.

‘Niemand,’ antwoordde ze, ‘het is verlaten. Maar alles wijst erop dat hier een portaal zit en die moeten we sluiten.’

Ze opende de deur en we gingen naar binnen. Stilletjes verkenden we het oude huis, eerst beneden, toen boven. Ik zag wat ouderwetse, stoffige meubelen, maar geen bijzonderheden.’

‘Hoor jij iets?’ vroeg Alina.

‘Nee,’ antwoordde ik, ‘jij?’

‘Nee.’ Ze stopte met lopen. ‘Dus het is al gesloten.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Het portaal. Portalen naar andere dimensies maken best wel wat lawaai, dat heb je zelf gehoord.’

‘Dus er is geen portaal,’ zei ik.

‘Nee.’ Alina begon te peinzen. ‘De vraag is alleen of die er nooit geweest is, of dat die er wel was en nu alweer geslo-’ maar ze kreeg niet de kans haar zin af te maken. Een zwarte, monsterlijke hand met lange vingers greep haar plotseling bij haar gezicht en sleurde haar een slaapkamer in.’

‘Alina!’ riep ik en rende achter haar aan. In de slaapkamer zag ik een slungelachtig wezen met zwarte, schubachtige huid en lange ledematen, dat zijn vingers om Alina’s hoofd geklemd hield. Ze probeerde die los te trekken en tegelijk zijn andere hand op afstand te houden. Opnieuw verstijfde ik even bij het zien van zo’n monster, maar dit keer duurde dat gelukkig niet lang. Met trillende handen pakte ik de kruisboog, spande de draad, legde er een pijl op en vuurde die in zijn lichaam. Hij krijste en liet Alina vallen. Zij klapte met haar hoofd op de grond en bleef liggen. Het monster draaide zich naar mij en vloog op me af. Ik sprintte de kamer uit, achtervolgd door dit afschuwelijke wezen. Bij de deuropening sprong ik over de drempel en zag nog net een van zijn handen naar mijn enkel graaien. Hij miste en ik rende de hal in. Toen ik het trapgat zag, kreeg ik een idee. Ik ging twee treden omlaag en draaide me om. Het monster sprong naar me toe, ik bukte, en kroop snel onder hem door. Mijn plan werkte echter niet. In plaats van het trapgat in te tuimelen, maakte hij een smak op de treden en krabbelde direct weer op.

Shit, dacht ik.

Ik probeerde weg te kruipen, maar hij dook bovenop me. In paniek schopte ik tegen zijn lichaam en mepte zijn handen weg. Voor ik het echter wist, had hij zijn vingers om mijn strot geklemd en trok me in zijn richting. Ik kon niets doen tegen die enorme spierkracht. Zijn bek ging open en ik kwam steeds dichterbij zijn vlijmscherpe tanden, waar zwart slijm van af droop. Net toen ik dacht dat ik er geweest was, hoorde ik een suizend geluid vlak bij mijn rechteroor. Een pijl boorde

zich in het hoofd van het monster. Hij liet me los, viel het trapgat in en bleef beneden roerloos liggen. Ik keek opzij. Daar stond Alina, met een flinke schram op haar hoofd en de kruisboog nog in haar hand. Even staarden we elkaar aan. Ik maakte aanstalten om te glimlachen, maar voor ik dat kon doen, liet ze de kruisboog vallen, kwam bovenop me zitten en kuste me. Ze leek zich er niets van aan te trekken dat mijn mond nog steeds bloedde van de kies die ik een uur eerder uit mijn gebit gehaald had. Ze trok mijn kleren uit, toen haar eigen, en daar, bovenaan de trap, bedreven we de liefde.

Misschien vraag je je af waarom ik je dit allemaal vertel. Ik schrijf tenslotte een relaas over interdimensionale monsters, hoe ik op ze gejaagd heb en hoe jij mijn werk kunt voortzetten. Wat heb je dan aan een verhaal over mijn seksleven, toch?

Ik ga het je uitleggen.

Wat je moet weten van dit werk, is dat het mentaal slopend is. Monsterjacht beheerst je leven. Je bent altijd alert, kunt overdag nog amper functioneren. Het is niet vol te houden, ténzij je er helemaal in op gaat. Je moet er je passie van maken en dat deed ik met Alina. Wekenlang ging ik zo vaak als ik kon met haar op pad en de nachten dat ik dat niet deed, keek ik uit naar de volgende jacht. Zij was alles voor me. Nou zeg ik niet dat je de liefde van je leven moet vinden voor je dit werk kunt doen, maar je moet een reden hebben om het vol te houden. Voor mij was het Alina, voor jou zal het iets anders zijn. Vind die reden en koester hem, maar zorg ervoor dat je niet overmoedig raakt. Die fout heb ik namelijk gemaakt.

De laatste week voordat dat gebeurde, was eigenlijk rustig. We hadden meerdere locaties onderzocht en alleen kleine scheurtjes aangetroffen, die Alina gemakkelijk kon dichten. Onze een-na-laatste dag troffen we nog een kleine parasiet, maar die was dood voor hij door had dat we achter hem aan zaten. Ik begon het bijna saai te vinden.

De laatste dag ging ik vroeg in de avond naar Alina's huis. Ik had in de supermarkt een krant gevonden met als hoofdartikel 'Monster van Arnhem slaat

weer toe.' Ik wilde het haar laten zien, maar toen ik haar straat in reed, kwam ze de voordeur al uit lopen.

'We moeten gaan,' zei ze.

Ik nam onderhand niet meer de moeite om vragen te stellen, maar deed de krant in mijn tas en stapte naast haar in de VW Polo. Alina startte de auto en reed plankgas richting het bos waar we elkaar ontmoet hadden.

'Dat portaal dat we gesloten hebben, met die Nuxorgth, is weer open,' vertelde ze onderweg. 'Ik heb hem waarschijnlijk niet goed gesloten. Dat, of hij is opnieuw geopend.'

'Gebeurt dat vaker?' vroeg ik.

Alina dacht een paar seconden na voor ze antwoord gaf. 'Het is niet de eerste keer. Deze stad...' Ze wierp me een korte blik toe. 'Wees voorzichtig vanavond. Ik heb een slecht voorgevoel.'

Ik maakte me echter niet druk. We deden dit al weken en ik had er onderhand veel plezier in. Waarom zou het vanavond fout gaan?

Alina parkeerde de auto op dezelfde plek als die eerste avond en ik sprong uit het voertuig. Vol goede moed liep ik naar de kofferbak. Ik maakte hem open, pakte de kruisboog eruit en toen ik me omdraaide, stond ik oog in oog met zes afgrijselijke wezens. Ze waren groen of blauwig van kleur, hadden elk wel acht ogen en overal tentakels met scherpe haken er aan. Ik schrok me wezenloos. Ik had nog nooit zoveel monsters bij elkaar gezien. Waarom ik ze eerder niet gehoord had, is me een raadsel, want hun ademhaling klonk als een handzaag die door een plank met spijkers getrokken wordt.

'Eduard!' gilte Alina en direct daarop volgde het gerinkel van brekend glas. Ik deed nog een nutteloze poging naar haar toe te rennen, maar de monsters doken bovenop me. De ongespannen kruisboog kon me niet helpen. Ik zwaaide ermee in de hoop die beesten van me af te slaan, maar een van hem ving hem op met zijn bek en brak hem met dodelijk gemak in stukken. Een andere spuugde een bijtend gif in mijn gezicht. Ik hapte naar adem, voelde vervolgens een scherpe steek in mijn rug en

schreeuwde. Ergens achter me flitste licht. Op datzelfde moment zwaaide een tentakel met zoveel kracht in mijn gezicht dat de cyanidecapsule in mijn onderkaak uit mijn mond geslagen werd. Ik herinnerde me wat Alina had gezegd over wat er kon gebeuren als ik levend mee naar een andere dimensie genomen zou worden en begon als een bezetene de grond af te speuren. De monsters trokken aan mijn lichaam. Ik veegde het gif en de tranen uit mijn ogen en keek in het gras. Daar zag ik de capsule. Mijn hand bewoog in die richting, maar een ferme ruk van de monsters ontnam me de kans om hem te pakken. Het laatste wat ik me herinner is een boel lawaai en bliksemschichten terwijl ik door het portaal verdween. Daarna raakte ik buiten westen.

En zo werd ik hier wakker. Het is een vreemde grot waar ik naartoe gebracht ben. De muren zijn solide en het is donker, maar hoog boven de grond zit een kleine opening met zicht naar buiten. Op sommige plekken zit een soort fluorescerende stof op de wanden, die genoeg licht geeft om de ruimte een beetje te kunnen zien.

Ik dacht eerst dat ik alleen was, dat de monsters kennelijk hun interesse verloren waren en me hier achtergelaten hadden. Zo nu en dan dacht ik Alina's stem te horen, maar ik kon niet plaatsen waar die vandaan kwam. Ik begon te zoeken naar een manier om te ontsnappen, toen een portaal in de muur opende en twee monsters de grot in kwamen. Ik deinsde naar achteren, maar kon geen kant op. Ze pakten me vast en duwden me naar de grond. Ik was bang dat nu de pijn ging komen waar Alina me voor gewaarschuwd had, maar dat gebeurde niet. Bizar genoeg gaven ze me eten; vreemde, langwerpige, witte zaadjes. Het was niet veel, maar ze gaven me ook geen kans het te weigeren. Elke keer als ik ze uitspuugde, trokken de monsters met veel geweld mijn kaken uit elkaar en duwden de zaadjes weer terug naar binnen, net zo lang tot ik ze doorgeslikt had. Met lange, dunne tentakels die uit hun gezicht kwamen, hielden ze mijn mond open en keken naar binnen, kennelijk met het doel om te controleren of alles daadwerkelijk weg was. Daarna sleepten ze me door het

portaal mee naar buiten. Ik spartelde, maar ze waren onmogelijk sterk en al gauw deed de vermoeidheid me mijn verzet staken.

Ik werd door een donker grottenstelsel gesleept. Ik probeerde de route te onthouden, maar het was een flink doolhof en alle gangen leken op elkaar. Regelmatig passeerden we andere monsters, grote en kleine, sommigen met een veelvoud aan poten, anderen met hoorns, en weer anderen die als slangen over de grond krioelden.

Verderop opende een nieuw portaal in een grotwand. We gingen er doorheen en de monsters lieten me op de grond vallen, vlak voor een paar reusachtige klauwen. Trillend keek ik omhoog. Het wezen dat voor me stond was groter en lelijker dan alle andere die ik tot nu toe gezien had. Dit was hun leider. Hij was spierwit, starde me aan met twaalf vuurrode ogen en begon om me heen te lopen. Nu had ik me niet eens kunnen verroeren, al had ik het gewild. Ik wist niet wat hij van me moest. Hij gromde, maakte een soort kirrend geluid en gromde weer. Het bangst was ik toen hij aan me begon te ruiken. Ik was ervan overtuigd dat hij me op ging eten, maar toen draaide hij zich weer om en liep weg. De andere twee monsters namen me mee terug naar mijn grot en lieten me daar achter.

Zo verliep mijn tijd hier. Het duurde dagen, weken, maanden. Ik had niet verwacht zo lang relatief ongeschonden te overleven, maar in een van de grotwanden vond ik een scheur waarachter water stroomde, zodat ik genoeg te drinken had. Ook lieten de monsters regelmatig voedsel achter. Ik kreeg de indruk dat ze me bewust in leven hielden.

Het patroon van de eerste dag herhaalde zich. Elke dag kwamen de monsters binnen, dwongen me ten minste één van die gekke, witte zaadjes te eten en namen me vervolgens mee naar hun leider, die me observeerde, wat tegen me gromde en snoof, en me vervolgens weer terug liet brengen naar mijn grot.

Na verloop van tijd begon ik te beseffen waar die zaadjes voor waren, al begrijp ik nog steeds niet waarom ik ze krijg. Ze veroorzaken hallucinaties. Hoe meer ik er eet, hoe vreemder alles wordt. De grot verandert in een kamer met witte muren. Het gat

in de muur krijgt de vorm van een raam. De scheur in de wand, waar het water loopt, wordt een gootsteen en op de plek waar het portaal telkens verschijnt, ontstaat een deur. De monsters gaan er zelfs uitzien als mensen. De twee die me elke keer de grot uit slepen, worden een stel potige kerels met blauwe shirts, en het oppermonster een oude man met een witte jas en een bril. Zijn gegrom en gesnuif klinken meer en meer als woorden. Het begon vriendelijk, met oppervlakkige gesprekken over koetjes en kalfjes, maar de laatste dagen begint zijn toon te veranderen. Ik probeer er niet teveel naar te luisteren, want wat hij me vertelt is gruwelijk. Hij zegt dat ik hier gevangen zit omdat ik mensen heb vermoord. Dat ik met een bijl in het bos een man in stukken heb gehakt en een vrouw in haar huis heb doodgeschoten met een kruisboog. Hij zegt dat ik Het Monster van Arnhem genoemd word.

Het valt me zwaar. Ik ben soms bang dat ik in mijn eigen waanbeelden ga geloven, want hoe langer het duurt, hoe gedetailleerder zijn verhaal wordt. Enkele weken geleden vertelde hij dat mijn DNA is gevonden in het huis van het tweede slachtoffer. Zij lag onderaan de trap en mijn sperma lag bovenaan de trap. Alsof ik daar gemasturbeerd zou hebben nadat ik haar vermoord had. Meestal zeg ik niet zoveel terug, maar dit keer kon ik de drang om te reageren niet weerstaan.

‘Waar is Alina?’ vroeg ik.

‘Alina bestaat niet,’ antwoordde hij. Ik knarste met mijn tanden en het oppermonster leunde naar voren. ‘Je lijdt aan een zeer ernstige vorm van schizofrenie, Eduard. Hierdoor ben je slechter gaan slapen en onder invloed van steeds hevigere psychoses door de stad gaan dolen. Je hebt een boel mensen gedood voordat de politie je te pakken kreeg. Kennelijk dacht je dat het monsters waren. We geven je al enkele weken medicijnen, in de hoop je beter te laten slapen en je symptomen te onderdrukken, en ik ben blij dat je eindelijk een beetje met me wil pr-’

‘Waar is Alina?!’ riep ik nog een keer en sloeg met mijn vuist op tafel.

Het oppermonster zuchtte. ‘Alina is een verzinsel, Eduard, een hersenspook. Ze is een personage dat je tijdens een psychotische episode bedacht heb om je eigen fantasiewereld aantrekkelijker te maken. Je hebt lange tijd geloofd dat ze bestond,

misschien zelfs gedacht dat je een seksuele relatie met haar had, maar ik vrees dat het allemaal niet echt wa-

Ik liet hem opnieuw zijn zin niet afmaken en vloog hem naar de keel. Dat had ik waarschijnlijk nooit gedurfd als ik helder van geest was geweest en hem gezien had voor het monster dat hij was, maar onder invloed van die witte zaadjes was hij voor mij niet meer dan een oude man. Het haalde echter weinig uit, want mijn twee bewakers waren direct bij me, sleepten me terug naar mijn grot en dwongen me een extra zaadje te eten.

Op dat moment ontdekte ik echter iets. Helemaal achter in mijn kaak zat nog steeds de opening van mijn cyanidecapsule. En geloof het of niet, dat zaadje was nagenoeg van hetzelfde formaat. Zodra ik hem in mijn mond gestopt kreeg, deed ik mijn lippen op elkaar en gebruikte mijn tong om hem in de opening te duwen. De monsters keken daarna, zoals gebruikelijk, of ik hem doorgeslikt had, maar zagen hem niet. Of misschien zagen ze hem wel, maar wisten ze niet beter dan dat het gewoon onderdeel van mijn gebit was. Zodra ze de grot verlieten, haalde ik het zaadje uit mijn mond en spoelde hem weg met het stromende water.

Sindsdien houd ik me gedeisd. Ik spartel niet meer als ik opgehaald word, maar loop rustig mee naar het oppermonster en hoor zonder tegenstribbelen zijn verhalen aan. De zaadjes verstop ik elke keer zoveel mogelijk in mijn gebit. In de loop der tijd zijn de monsters daardoor minder hardhandig geworden en brengen ze ook minder van die dingen. Tegenwoordig geven ze me één zaadje per keer en wachten rustig tot ze denken dat ik die doorgeslikt heb. Mijn strategie werkt. De grot begint er langzaam als normaal uit te zien en de monsters worden gewoon weer monsters.

En eerder vanavond hoorde ik de stem van Alina weer. Ik denk dat ze in een grot hiernaast zit. Ik ga haar vinden en proberen om samen te ontsnappen. Ik weet niet of we onze weg terug naar Arnhem gaan vinden of dat ik überhaupt nog leef als je deze memoires leest, maar weet dat we je hulp goed kunnen gebruiken. Onthoud mijn woorden en vind de Orde van Alhazred. Er zijn veel monsters in deze en andere werelden, en we hebben een boel werk te doen.

Nawoord van de auteur

Meestal schrijf ik geen nawoorden. Iedere lezer heeft zijn eigen ideeën en visies bij mijn verhalen en ik wil daar niet te veel invloed op uitoefenen. Voor Het Monster van Arnhem maak ik een uitzondering. Dit verhaal is een eerbetoon aan de verhalen van H.P. Lovecraft, de vader van het kosmische horrorgenre, en ik denk niet dat iedereen bekend is met zijn werk. Met dit nawoord hoop ik die lezers een beetje achtergrond of perspectief te bieden.

Howard Phillips Lovecraft was een in zijn tijd onbekende horrorschrijver die leefde van 1890 tot 1937. Veel elementen uit Het Monster van Arnhem heb ik in sterke of minder sterke mate ontleend aan wat hij geschreven heeft. Het boek dat Alina gebruikt om de Nuxorgth terug naar zijn eigen dimensie terug te sturen is stiekem de necronomicon, het boek der doden. 'Alhazred' komt van Abdul Alhazred, de fictieve schrijver van de necronomicon. De naam 'Nuxorgth' is origineel, maar geïnspireerd op de wezens uit Lovecrafts verhalen. Mijn idee voor Alina's toverspreuk kwam na het lezen van de beroemde Cthulhu-chant. De locatie Arnhem heb ik gekozen omdat de naam lijkt op 'Arkham,' de fictieve stad uit Lovecrafts verhalen. Eduard Speer is vernoemd naar Edward Pierce, de hoofdpersoon uit de Call of Cthulhu-game van ontwikkelaar Cyanide en uitgever Focus Home Interactive.

Zelf vind ik Lovecrafts verhalen een verschrikking om door te komen. Hij schrijft archaïsch, passief en langdradig en er komt zelden echt tempo in. Maar ik blijf ze lezen. Deels omdat ik gefascineerd ben door de enorme mythologie die uit zijn verhalen is ontstaan, maar ook omdat hij, ondanks zijn onaantrekkelijke schrijfstijl, het toch voor elkaar kreeg om op zeer beeldende wijze een enge wereld te schetsen.

Ik heb geprobeerd iets te creëren wat de schrijver eer aan doet, maar toch fris en nieuw is. Volledig in Lovecrafts stijl heb ik gekozen voor een eerste persoonsperspectief en her en der zijn archaïsche taalgebruik toegepast. Wel heb ik actiever geschreven (dat hoop ik tenminste) en meer nadruk gelegd op dialogen.

De plotwending, ten slotte, is een variant op een typerende Lovecraft-ontwikkeling, namelijk het verliezen van je verstand. Hoofd- en bij-personages uit zijn verhalen worden vaak (bijna) gek, omdat hun hersenen de confrontatie met de kosmische wezens niet aan kunnen. Die ontwikkeling is zo typerend geworden, dat het een centrale rol heeft gekregen in Lovecraft-geïnspireerde role-playing games. Mocht je een keer zoiets willen spelen, kan ik Eldritch Horror van bordspelduitgever Fantasy Flight Games aanraden.

Voor *Het Monster van Arnhem* heb ik die ontwikkeling omgedraaid. Eduard wordt niet gek door zijn confrontatie met kosmische wezens, maar hij heeft een psychiatrische aandoening die maakt dat hij kosmische wezens ziet en aan het moorden slaat. Echter, omdat het verhaal vanuit een eerste persoonsperspectief geschreven is, besef je dat tot het einde niet.

Het is niet een unieke wending. Vergelijkbare plotwendingen zijn bekend van films als *Fight Club*, *Shutter Island* en *The Sixth Sense*, die volgens mij op hun beurt weer geïnspireerd zijn op de plotwending uit *The Outsider* van H.P. Lovecraft. De diepere plotwending in *Het Monster van Arnhem* is dat Eduard aan het einde nog steeds niet weet dat hij zelf het monster is. Het is een dramatisch-ironische puzzel die de lezer zelf geacht wordt te leggen.